

Споделено от Яница Маринова

25 юли 2014 г.

Субектът може да бъде открит в личните му пространства, в едно лудо сърце, в word файловете на безсънните му нощи, в театралните му хрумвания, във фейсбук, в Нова Загора, в шантавите му хореографии; вероятно е засичане в трамвай номер 7, автобуси - 94, 280... и всички, водещи към сърцето!

По дланите ми още тичат
детските лета - ето вече съм голяма, пръскаща се между Я и А...
Името ми заченато е с последната буква от красивата азбука така,
извиращо от традицията да продължи символа на рода.
Обичам живота безграничен,
слънчогледовите листа, отрупали възглавницата!
Туй утре чакам, извървяно от снежни следи на вчерашна!
Този панаир от палитра на неупотребени цветни бои!
И този четвъртък, непознаващ онзи вторник!
Тази росна трева, осяна сега с магарешки бодил... единствен!
Селото изглади панталоните...
Такава любов не знае що е електричество...
Навярно познава само джобове пълни с джанки..,
а може би копнее за замяна на копчето с цип!
Изхвърлиха циповете в плевнята...!!!
И стъпвам по росната трева двадесет и пет лета,
не се страхувам, че в полунощ магията ще направи: скок!
Обичам просто да търся очарованието на деня-
чекмеджето е препълнено с мислите на утринта.
Представям се на света като госпожица Многоточие и така..,
но кой не обича роли да приема, нали Хъйзинха отреди, че животът
е игра, дали?
След тия думи следва идния ред:

.....

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Хубавите мигове са срещите с красивото, магичното! Те са новооткритите дихания по пътя на дъгата. Ако искаш да видиш дъгата, първо трябва да се научиш да обичаш дъжда! Най-красивите ми срещи са с чудаците. Непредвидени! Родили се в косите на пътешествията в делника! Прекрасното детство и възможността да трупам знания, да експериментирам из дебрите на изкуството!

Разбира се миговете на наградите и осъзнаването, че те идват, за да покажат, че вървиш....

Най-хубавият миг - днешният!

Най-пъстрият момент е този на вдъхновението!

Това са онези срещи, в които намираш събирателната точка алеф.

Най-хубавите ми мигове са тези, в които си повтарям, че въображението е по-важно от знанието, както е според Айнщайн.

И все пак не съм се сдобила с машина за нещоизмерение на моменти и мигове. Едни тежат повече, други - по-малко... само знам, че нищо не е случайно!

А кое е най-трудното нещо, което си правила или преживявала?

Трудности и бариери съществуват само в съзнанието! Вярвам в скритите резерви на личността и отключването на емоцията, в този ред на мисли всяка пречка, трудност идва, за да отключи нещо...

В какво вярваш?

В Бог! В силата на всеки човек!

Вярваш ли в хората?

Безгранично! Дълго време разсъждавах над три величини, които Айнщайн в 1919г. е изписал на черната дъска, поставил е знак за равенство между тях и променил света! Да, всичко е енергия и всичко се свежда до енергия!

$E=mc^2$

„Той пеел, човекът, това е прекрасно, нали?“

А в себе си?

Вярвам! Като малка знаех, че винаги ще се появя по време на царския път до десет из една детска игра, която често случвахме с мои приятели.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая за машина на времето! Хаха! Мечтая си за простички неща- за повече добруване, спокойствие и благодат! Мечтая за кутия за спомени, в която да пъхам всички чародейства! Мечтая или по-скоро желая да имам времето да пиша, играя, да раждам чудеса в очите на хората, да се отдавам на работата с деца. „Човек е толкова голям, колкото са големи мечтите му”, нали така беше?

Мечтая да прочета всичките книги на света! Да си съградя едно местенце, през чието прозорче да се подарява Любов! Мечтая за това, че един ден ще си купя билет за нощта и ще пътуваме... Най-приказните неща се случват преди изгрев... тогава, когато все още е тъмно! Мечтая за изтриване на човешката кал и събуждане!

По повод мечтите - Спомняте ли си какво иска Плашилото от „Магьосникът от Оз”? Искан мозък! Спомняте ли си какво направи той? Пожертва се, оставяйки се да бъде изгорен до смърт - всичко това, за да получи мозък! И вижте какво получава- парче хартия! Така че това, което ви казвам, е: не бъдете доволни просто от получаването на парче хартия от вашия университет!

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Стрелките на часовника са като стъпки на балерина! Толкова пъти съм си играла на криеница с тях... Времето не ми стига... Но ние хората сме го измислили това време... Като понятие! Какво се случва с минутите и часовете след това, след като вече са извървели своя път...? Лягаме и ставаме по часовник... защото е дошло времето...! Защото така е прието! Времето е в нас!

Важна ли е прошката в твоя живот?

Много! Никой не е безгрешен... може би затова сме тук, за да грешим, за да се учим, да градим, надграждаме! Да простиш на себе си, на ближния е благодат! Не бива да смачкваме и центруфугираме прошката; ако я дарим със сърцето си, ще почувстваме силата си!

Миналото, настоящето или бъдещето е най-важно за теб сега?

„Днес е онова, което утре ще бъде вчера.”
Важен е моментът на случване!

Харесваш ли нашето време? В коя друга епоха би живяла?

Харесвам движението, харесвам времето. Обичам да го украсявам с гланцово блокче. Не се съгласявам с редица неща, но водя борба първо със себе си и доколкото мога с нещата, които не приемам, не одобрявам. Бих живяла в ерата на самодивите..., феите... Бих живяла в епохата на нещотърсачите, дори и в тази на дивачките! Харесва ми епохата на обратната връзка с вълните на моя мозък!

Кое е най-важното пътуване за теб?

Това, което води до ново знание!

Обичаш ли Живота?

НВ! Обожавам!

Какво е за теб той сега? Опиши ми го с три думи.

Сияние, емпатия, чародейство!

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Тези, които водят към сърцето!

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома”?

На село. Сред природата! На сцената!

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Вярата! Но знам, че няма състояние на покой, че и миговете на трудности са движение, което ни тласка напред!

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа или влияние?

Приятелите ми! Вярвам им безрезервно, защото ми дават възможност да видя нещата под различен ъгъл!

А какво те кара да се чувстваш жива?

Експериментите, творчеството, непрестанното предизвикване, търсенето...

От какво се страхуваш?

От това, че няма кой да пише на полковника!

Какъв е смисълът на живота за теб?

Да го изживееш пълноценно, хармонично и да правиш колкото може повече добрини! Да крачиш бос и пешком, да гледаш, да се удивяваш на всичко около теб, да предаваш и споделяш емоциите... Но най-вече да Обичаш! Да оставиш нещичко, някъде там! Реката не пречупва камъка със сила, а с постоянство!

Кои емоции играят най-голяма роля в живота ти и изпитваш най-често?

Тези, чрез които предизвикваме човека до нас да бъде себе си! Себеотключване! Емоциите, които нямат етикет: „Трябва...”, а тези, които се случват несприлюдено! Тези емоции, които извеждат човека от калъпа и го правят Човек!

Какво е щастието за теб? Опиши ми един свършен ден...

Щастието е всеки ден! То не се описва, а усеща!

Какъв съвет би дала, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

Търси, търси! Всяка работа е такава. Като я хванеш, не можеш да я оставиш на средата на пътя.

„ Всеки стаено в себе си мечтае да стане велик. Искам да кажа нещо за онези, които ще останат обикновени хора. Пет хиляди мъже ще

построят един нов завод и ще останат запомнени само няколко имена. Хиляди ще отидат в космоса - историята може би ще запомни името само на един - на първия, който видя Земята отдалече и каза, че е прекрасна. Ще се гордея, ако някога някъде чуя да се споменава с уважение и някое познато за мен име, ако не чуя, вярвайте ми няма да стане по-малко вярата ми, че някъде в България живеят достойно 39 момчета и момичета...” - из филма „Сбогом, приятели”.

Какво може да те разплаче?

Прахолякът , наслоен в душите! Сълзите на небето за това идват, за да измият лошото! Може да ме разплаче всичко... и радостта, и болката, и страха, че съм безсилна пред нещо!

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Децата! :) Малките жестове! Един бодил!

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Парчетата са някъде там..само трябва да ги преоткрия! А и аз цял живот строя пъзел... Знаете ли кое най-много ми харесва - като го видя готов, да го разваля и пак да започна строежа и лепенето на парчетата... Може би в предишен живот съм била нещостроител!

С какво искаш да те запомнят хората?

Те знаят с какво! С усещане! С възмущение!

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Ценя всеки миг и съм благодарна за него!

Преди финала: Благодаря, Криси, за споделените въпроси и за това, че случваш ефекта на умножаване на споделени мисли! Градиш една планета на споделени емоции!

~

Не обичам да говоря за себе си, но оценявам много идеята на Криси и за тези, които все пак искат да разберат кой стои зад горе посочените мисли, ето ме - реално-нереална:

Яница Маринова е родена на 2 февруари 1989 год. в Нова Загора. Живее в София. Тя е журналист, сценарист, режисьор, доброволец, писател, актьор. Автор е на късометражния филм „Прозрачни съдби“, документалния филм „Бягство към България“, моноспектаклите „Огледална стрела“ , „Брутно Национално Щастие“ и „Изгубени в България“. Автор на книгата „Шепотът на детските лета“.

Носителка на наградите: Доброволец на 2011 г.

Студент на годината, категория Магистър, УНСС, 2013 г.

Яница е още: доктор по комуникации, автор на две детски книги-игри, автор на книга за с. Богданово, автор на късометражни филми, моноспектакли. В последните шест години работи като учител. Преподавател в британската образователна система, лектор и ментор ранно детско развитие. Най-новото е ,че се опитвам да развивам един нов мой проект Шушко терапия-логопедични карти в подкрепа на деца със затруднения.

<http://qnitsa.ipur.eu> – сайт на Яница

<https://www.standartnews.com/lifestyle-lyubopitno/yanitsa-si-varna-detstvoto-s-kniga-248644.html> - статия за нея

<https://shushkotherapy.alle.bg> – Шушко терапия

*

Интервюто е публикувано за първи път в блога на Кристина Митева – „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“ – ето тук:

http://www.oneofusshares.com/2014/07/blog-post_25.html